

пление Кралічтъ, като бѣгаше изъ килията, съ изражение на страшна рѣшителностъ и дързостъ...

— Мигаръ да нападнемъ затвора!

Викентий го гледаше зачуденъ и даже поуплашенъ; той помисли, да ли не е Кралічтъ въ полуда. Той му викна:

— Г-нъ Кралічевъ, какъ мислишъ да отървешъ доктора?

— Не сѣщашъ ли се?

— Какъ?

— Щж идж да се прѣдамъ.

— Какъ? Да се прѣдадешъ? Самъ?

— Исканъ да моля нѣкого? Отче Викентие, слушай, азъ съмъ честенъ човѣкъ и азъ не искамъ да искупувамъ живота си съ хорските страдания. Азъ не идж отъ шестстотинъ сахата далечъ за да направя една подлостъ. Ако не могъ да жертвувамъ живота си славно, то могъ да го жертвувамъ честно... Ти разбирашъ?... Ако азъ не се прѣдставя още днесъ прѣдъ турската власть и кажъ: този човѣкъ е невиненъ, и че нѣмамъ съ него сношения, пардесюто отъ моя гърбъ го свалихъ, книгата сж мои, азъ съмъ опасниятъ, азъ съмъ виновниятъ, даже — азъ гърмѣхъ възъ заптието, правете какво щете съ мене, то докторъ Соколовъ е изгубенъ, особено, като не можалъ или не искалъ да се оправдае... Има ли друго срѣдство, кажи?

Дяконътъ мълчеше. Той съзнаваше въ дълбочината на честната си душа, че Кралічтъ има право. Това самопожертвование му се налагаше отъ чувството на справедливостъ и човѣщина, и той не чака да му напомнятъ други това. Тоя човѣкъ му се видѣ сега още по-високъ и съ още по-ново обаяние възъ него. Образътъ му се осия отъ оная благородна, тиха, небесна свѣтлина, която само великитъ пламвания на доблестята хвърлятъ възъ човѣшката физиономия. Тия прави, буйни, прочув-